EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 28.1.2009
COM(2009) 21 galīgā redakcija

2009/0009 (CNS)

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA,

ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu attiecībā uz rēķinu piesūtīšanas noteikumiem

PASKAIDROJUMA RAKSTS

PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

Priekšlikuma pamatojums un mērķi

Ar Padomes Direktīvu 2001/115/EK („Rēķinu piesūtīšanas direktīva") ieviesa kopīgus ES noteikumus PVN rēķinu jomā, kas bija vajadzīgi, lai nodrošinātu pienācīgu iekšējā tirgus darbību. Tomēr mērķis vienkāršot, modernizēt un saskaņot noteikumus PVN rēķinu jomā netika pilnībā sasniegts — dalībvalstīm pašlaik pieejamas daudzas izvēles iespējas, tāpēc rēķinu piesūtīšanas noteikumi nepavisam nav saskaņoti. To nepārprotami pierāda dažādie noteikumi attiecībā uz rēķinu piesūtīšanu elektroniski, un kopumā tas uzskatāms par vienu no šķēršļiem plašākā e-rēķinu piesūtīšanas izmantošanā.

Rēķinu piesūtīšanas direktīvā, kas tagad iestrādāta Padomes Direktīvā 2006/112/EK („PVN direktīva"), noteikts, ka Komisijai līdz 2008. gada 31. decembrim jāiesniedz Padomei ziņojums par tehnoloģijas pārmaiņām saistībā ar rēķinu piesūtīšanu elektroniski un vajadzības gadījumā jāiesniedz priekšlikums. Tā kā ar Rēķinu piesūtīšanas direktīvu pilnībā nenodrošināja tajā noteikto mērķu izpildi, priekšlikums, kas pievienots ziņojumam Padomei, paplašināts, lai novērstu rēķinu piesūtīšanas jomā paredzēto noteikumu trūkumus.

Vispārīgais konteksts

Nevajadzīgs administratīvais slogs kavē izaugsmi un jauninājumu ieviešanu. PVN direktīvas noteikumos rēķinu piesūtīšanas jomā noteikti informācijas sniegšanas pienākumi gandrīz visiem Eiropas uzņēmumiem. Tāpēc šo noteikumu vienkāršošana varētu ievērojami mazināt uzņēmumu administratīvo slogu.

Turklāt atbilstība PVN prasībām neļauj plašāk izmantot rēķinu piesūtīšanu elektroniski, tādējādi liedzot uzņēmumiem iespēju ievērojami ietaupīt izmaksas. Ja uzņēmumus rosina kļūt efektīvākiem, jānovērš šķēršļi, kas kavē jaunu tehnoloģiju izmantošanu.

Vienlaikus ar vienkāršāku un saskaņotāku modernu noteikumu kopuma ieviešanu jāapsver arī jautājumi, kas saistīti ar krāpšanu PVN jomā. Ir paveikts nozīmīgs darbs, lai novērstu krāpšanu PVN jomā, un pārmaiņām rēķinu piesūtīšanas noteikumos būtu jāpapildina šā darba rezultāti, nevis tie jāmazina.

Spēkā esošie noteikumi priekšlikuma jomā

PVN Direktīva 2006/112/EK.

Atbilstība pārējiem ES politikas virzieniem un mērķiem

Priekšlikuma rēķinu piesūtīšanas jomā noteicošais mērķis ir radīt modernu saskaņotu noteikumu kopumu, ar ko uzņēmumiem vienkāršo prasības rēķinu piesūtīšanas jomā, vienlaikus sniedzot nodokļu administrācijām efektīvu līdzekli, kā nodrošināt nodokļa nomaksu. To var uzskatīt par atbalstu Komisijas programmas četriem galvenajiem aspektiem.

<u>Uzņēmumu sloga samazināšana</u>

Komisija 2007. gada janvārī iesniedza vērienīgu rīcības programmu, kas vērsta uz to, lai līdz 2012. gadam samazinātu uzņēmumu administratīvo slogu ES par 25 %. Rīcības programmu 2007. gada martā apstiprināja pavasara Eiropadomes sanāksmē. PVN direktīva ir viens no 42 tiesību aktiem, kas ietverta rīcības programmas darbības jomā. Šajā direktīvā rēķinu piesūtīšanas noteikumi ir galvenā joma, kurā uzņēmumiem noteikti informācijas sniegšanas pienākumi.

Šā priekšlikuma mērķis ir samazināt minēto noteikumu radīto slogu. Tas jo īpaši vērsts uz to, lai nodrošinātu, ka nodokļu iestādes pieņem elektroniskos rēķinus ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi tiek piemēroti rēķiniem papīra formātā. Turklāt šā priekšlikuma mērķis ir radīt saskaņotu noteikumu kopumu rēķinu piesūtīšanas jomā, samazinot dalībvalstīm pieejamās izvēles iespējas. Uzņēmumi uzskata, ka vienots standarta noteikumu kopums rēķinu piesūtīšanas jomā ir izšķiroši svarīgs, lai mazinātu uzņēmumu slogu.

Savā 2008. gada 22. oktobra atzinumā augsta līmeņa neatkarīgu ieinteresēto personu grupa jautājumos saistībā ar administratīvo slogu norādīja uz ievērojamiem iespējamiem administratīvā sloga samazinājumiem rēķinu piesūtīšanas jomā un apstiprināja principu, ka nodokļu iestādēm jāuzskata par līdzvērtīgiem elektroniskie rēķini un rēķini papīra formātā.

Atbalsts MVU

Komisija 2008. gada 25. jūnijā pieņēma Mazās uzņēmējdarbības aktu (MUA). Tajā uzskaitīti pasākumi, kas jāveic gan dalībvalstīm, gan Komisijai, lai īstenotu kopēju mērķi – atbalstīt MVU.

Šis priekšlikums papildina MUA, paplašinot jomas, kurās izmantojami vienkāršoti rēķini, tostarp rēķini par mazākām summām, kas ir īpaši svarīgi MVU, un sniedzot visām dalībvalstīm iespēju atļaut MVU uzskaitīt PVN uz naudas plūsmas pamata naudas plūsmas grāmatvedības sistēmā.

E-rēķinu plašāka izmantošana

Komisijas galvenā prioritāte ir Lisabonas programma, kurā galvenā uzmanība vērsta uz izaugsmi un darbavietām. E-rēķinu izmantošanas veicināšana, atceļot juridiskos šķēršļus e-rēķinu nosūtīšanas un glabāšanas jomā, var palīdzēt uzņēmumiem samazināt izmaksas un paaugstināt efektivitāti, tādējādi veicinot Lisabonas programmā noteikto mērķu sasniegšanu.

Ar Komisijas lēmumu izveidotā ekspertu grupa e-rēķinu jautājumos uzsvērusi, ka PVN direktīva ir galvenais, lai gan nebūt ne vienīgais tiesību akts, kas tieši ietekmē plašāku e-rēķinu izmantošanu.

Arī Vienotā Eiropas maksājumu telpa, ko izveidoja 2008. gada sākumā, lai saskaņotu elektronisko maksājumu procesus Eiropā, un mērķis veicināt rēķinu piesūtīšanu elektroniski var būt savstarpēji papildinoši, ņemot vērā būtiskās saiknes starp rēķiniem un maksājumiem.

Lai veicinātu rēķinu piesūtīšanu elektroniski, šā priekšlikuma mērķis ir PVN direktīvā likvidēt šķēršļus e-rēķinu piesūtīšanai, novēršot atšķirības starp rēķiniem, kas nosūtīti elektroniski, un rēķiniem, kas nosūtīti papīra formātā, tādējādi nodrošinot to, ka

nosūtīšanas metode ir neitrāla.

Palīdzība krāpšanas apkarošanā

Komisija 2006. gada 31. maijā publicēja paziņojumu par nepieciešamību izveidot savstarpēji koordinētu stratēģiju, lai uzlabotu cīņu pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas (COM(2006) 254). Paziņojumā minēto noteiktu PVN krāpšanas formu (piemēram, nepamatoti nodokļu atskaitījumi, tā saucamais „krāpšanas karuselis") pamatā ir rēķins, ko izmanto krāpnieciskām darbībām.

Lai gan rēķinu ir iespējams izmantot krāpšanas nolūkos, daudzos gadījumos tas ir galvenais dokuments, ko nodokļu iestādes izmanto, lai pārbaudītu nodokļa nomaksu. Tādējādi savā mutiskajā ziņojumā Ekonomikas un finanšu padomei (*ECOFIN* padome) 2008. gada 14. maija sanāksmē komisārs Kovacs uzsvēra, ka, „atjauninot noteikumus rēķinu piesūtīšanas jomā, jāņem vērā, ka jāuzlabo nodokļu iestāžu iespējas kontrolēt nodokļa maksātājus".

Šajā priekšlikumā ietilpst pasākumi, lai palīdzētu nodokļu iestādēm veiksmīgāk apkarot krāpšanu PVN jomā. Šie pasākumi ietver stingrākus noteikumus attiecībā uz rēķinu lomu PVN atskaitījumu veikšanā un paredz ātrāku informācijas apmaiņu par piegādēm Kopienas iekšienē. Pēdējais pasākums papildina Komisijas priekšlikumu samazināt termiņu informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm par kopsavilkuma paziņojumiem.

APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMS

Apspriešanās ar ieinteresētajām personām

Apspriešanās metodes, galvenās mērķnozares un vispārīgs respondentu raksturojums

Sabiedriskā apspriešana

Atbilžu kopsavilkums un tas, kā tās ņemtas vērā

Pamatojoties uz atsevišķiem ieteikumiem, kas sniegti pētījumā par rēķinu piesūtīšanu, un vispārīgajiem principiem rēķinu piesūtīšanai elektroniski, ko izstrādājusi ekspertu grupa e-rēķinu jautājumos, sabiedrība tika aicināta izteikties. Kopumā uzņēmumi un uzņēmumu apvienības pārliecinoši atbalstīja sabiedriskai apspriešanai izvirzītos ieteikumus. Šie ieteikumi lielā mērā atspoguļoti šajā priekšlikumā.

Atklātu apspriešanu veica internetā no 2008. gada 24. jūlija līdz 2008. gada 19. septembrim. Komisija saņēma 64 atbildes. Rezultāti ir pieejami http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/consultations/tax/index_en.htm.

Ekspertu atzinumu pieprasīšana un izmantošana

Zinātnes nozares un specializācijas jomas

Komisija 2007. gada 25. jūlijā izsludināja atklātu konkursu pētījumam par rēķinu piesūtīšanu. Pieteikumu iesniegšanas termiņš bija 2007. gada 7. septembris. Līgumu par pētījuma veikšanu ar konkursā uzvarējušo darbuzņēmēju parakstīja 2007. gada 17. decembrī.

Izmantotās metodes

Pētījumam bija trīs mērķi. Pirmkārt, bija jānosaka atšķirīgie noteikumi katrā no 27 dalībvalstīm attiecībā uz Rēķinu piesūtīšanas direktīvas īstenošanu un jānodrošina dati par to, kā ES notiek e-rēķinu izmantošana. Otrkārt, bija jāanalizē grūtības, ar kādām saskārās uzņēmumi, pildot dažādus pienākumus rēķinu piesūtīšanas jomā, jo īpaši saistībā ar e-rēķinu piesūtīšanu, un jānovērtē, cik svarīgas ir šādas saistības kā valstu administrācijas iestādēm pieejams kontroles pasākums. Treškārt, pētījumā bija jāsagatavo ieteikumi pārmaiņām tiesību aktos tajās jomās, kurās dalībvalstis varētu pieņemt saskaņotāku pieeju vai kurās tiesību aktus varētu modernizēt.

Galvenās organizācijas un eksperti, no kuriem pieprasīja atzinumus

Dalībvalstu nodokļu konsultanti un eksperti PVN jomā.

Saņemto un izmantoto atzinumu kopsavilkums

Nav noteikti iespējami nopietni riski ar neatgriezeniskām sekām.

Saņemtie ieteikumi tika sagatavoti kā pētījums par rēķinu piesūtīšanu, ko izmantoja par pamatu sabiedriskajā apspriešanā.

Apspriešanās ar dalībvalstīm notika Darba grupas Nr. 1 sanāksmē 2008. gada 25. septembrī. Dalībvalstu eksperti PVN jomā izteicās par šajā priekšlikumā ietveramo pasākumu izvēli.

Ekspertu atzinumu publiskošanai izmantotie līdzekļi

Pētījumu par rēķinu piesūtīšanu publicēja Komisijas tīmekļa vietnē, un atsevišķus ieteikumus izmantoja sabiedriskajā apspriešanā.

Pētījums par rēķinu piesūtīšanu ir pieejams vietnē http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/publications/studies/index_en.htm

Ietekmes novērtējums

PVN direktīvas 237. pantā noteikts, ka vēlākais līdz 2008. gada 31. decembrim Komisija iesniedz ziņojumu, vajadzības gadījumā kopā ar priekšlikumu, par nosacījumu grozīšanu attiecībā uz rēķinu piesūtīšanu elektroniski, lai ņemtu vērā tehnoloģijas pārmaiņas šajā jomā. Lai gan tehnoloģijas pārmaiņas pašas par sevi nav iemesls, lai Komisija iesniegtu priekšlikumu, piemērotākais veids, kā novērst šķēršļus e-rēķinu piesūtīšanai, ir veikt grozījumus direktīvā, jo tieši PVN direktīvā noteikti šādi šķēršļi.

Arī citus politikas mērķus — samazināt uzņēmumu slogu un palīdzēt MVU — iespējams sasniegt tikai, mainot PVN direktīvā paredzētos noteikumus.

Lai gan pilnu ietekmes novērtējumu nebija iespējams veikt, ņemot vērā PVN direktīvā noteikto termiņu, daudzas ietekmes novērtējuma iezīmes tomēr ir ietvertas priekšlikumā un tam pievienotajā paziņojumā.

Novērtējums, ko veica saskaņā ar Rīcības programmu administratīvā sloga samazināšanai ES (http://ec.europa.eu/enterprise/admin-burdens-

reduction/action_program_en.htm), izmantojot ES standarta izmaksu modeli, liecina, ka maksimālais iespējamais samazinājums vidējā termiņā, novēršot PVN šķēršļus e-rēķinu piesūtīšanā, ir līdz pat 18 miljardiem euro, ja visi rēķini tiktu nosūtīti elektroniski. Izmantojot konservatīvāku pieeju izmaksu atšķirībām starp rēķinu piesūtīšanu papīra formātā un elektroniski, ņemot vērā izsniedzamo PVN rēķinu skaitu un faktisko pāreju uz rēķinu piesūtīšanu elektroniski dalībvalstīs, kuras jau uzskata par līdzvērtīgiem rēķinus papīra formātā un e-rēķinus, uzņēmumu ietaupījumi būtu mazāki, tomēr aizvien ļoti nozīmīgi.

PRIEKŠLIKUMA JURIDISKIE ASPEKTI

Ierosināto pasākumu kopsavilkums

Ierosinātais pasākums ir PVN direktīvas grozījumi. Ierosinātās tiesību aktu izmaiņas ietver šādus pasākumus.

Nodokļa iekasējamība attiecībā uz Kopienas iekšējām piegādēm

Šis priekšlikums papildina Komisijas priekšlikumu (COM(2008) 147) saistībā ar termiņa saīsināšanu kopsavilkuma paziņojumiem, vienkāršojot noteikumus par nodokļa iekasējamību attiecībā uz Kopienas iekšējām piegādēm. Mērķis ir noteikt vienu datumu, kurā nodoklis kļūst iekasējams – datumu, kurā noticis nodokļa iekasējamības gadījums, ko nosaka pēc piegādes veikšanas laika. Pieprasot, lai rēķins tiktu izsniegts līdz nākamā mēneša 15. datumam pēc mēneša, kurā noticis nodokļa iekasējamības gadījums, rēķins joprojām būs galvenais dokuments, kas apliecina Kopienas iekšējo piegādi.

Turklāt datums, kurā nodoklis par Kopienas iekšējām iegādēm kļūst iekasējams, tiek grozīts tā, lai tas atbilstu Kopienas iekšējās piegādes datumam.

Tiesības uz atskaitījumiem

Attiecībā uz izmaiņām noteikumos par tiesībām veikt atskaitījumus ierosināti divi pasākumi.

Prasība saglabāt rēķinu par nodokļa atskaitīšanu

Ar šo priekšlikumu nosaka, ka par līdzvērtīgu uzskata prasību par to, ka piegādātājam jāizsniedz rēķins, un prasību, ka pircējam vai pakalpojumu saņēmējam jāsaglabā rēķins, lai izmantotu savas tiesības veikt nodokļa atskaitījumu. Pašreizējie noteikumi izraisa būtiskas atšķirības, jo noteiktos gadījumos (piemēram, darījumos, kuros tiek veikts nodokļa pašaprēķins) pircējam vai pakalpojumu saņēmējam nav jāsaglabā derīgs rēķins, lai izmantotu tiesības veikt nodokļa atskaitījumu. Tomēr priekšlikums tāpat kā pašlaik atļauj dalībvalstīm piešķirt tiesības veikt atskaitījumu, pamatojoties uz citiem pierādījumiem, ja derīgs rēķins nav pieejams.

Naudas līdzekļu uzskaite

Noteiktām dalībvalstīm atļauta atkāpe attiecībā uz laiku, kurā iespējams izmantot tiesības veikt atskaitījumus nodokļa maksātājiem, kas izvēlējušies iespēju deklarēt PVN saskaņā ar naudas līdzekļu uzskaties shēmu, kas vienkāršo nodokļa maksājumus maziem uzņēmumiem. Saskaņā ar šo atkāpi, ja uz nodokļa maksātāju attiecas naudas

līdzekļu uzskaites shēma, tiesības veikt atskaitījumus iestājas vēlāk — brīdī, kad notiek maksājums piegādātājiem, ja vien tie drīkst novilcināt nodokļa maksāšanu līdz maksājuma saņemšanai.

Tiek ierosināts piemērot šo izvēles iespēju — naudas līdzekļu uzskaiti vienkāršošanas nolūkā visās dalībvalstīs. Šādai shēmai būtu jābūt pieejamai visiem mikrouzņēmumiem, kuru gada apgrozījums nepārsniedz 2 miljonus euro, kā noteikts Komisijas Ieteikumā (2003/361/EK) par mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīciju.

Turklāt, ja piegādātājs iegrāmato PVN, tikai saņemot maksājumu, šo piegāžu saņēmējam tomēr būtu jāļauj nekavējoties izmantot tiesības veikt nodokļa atskaitījumu. Šis priekšlikums rada dalībvalstīm juridisku pamatu turpmākam tādu uzņēmumu atbalstam, kuri izmanto naudas līdzekļu uzskaites shēmu.

Grozījums skar arī detalizētā PVN rēķinā ietveramos datus, nosakot, ka piegādātājam rēķinā jāuzrāda nodokļa iekasējamības datums. Pašlaik, kad šādas prasības nav, saņēmējs noteiktos gadījumos nevar zināt, kurā brīdī ir iespējams izmantot tiesības veikt atskaitījumu.

Rēķina izsniegšana

Dalībvalsts, kurā piemērojami noteikumi

Pašlaik nav īsti skaidrs, kurās dalībvalstīs piemērojami noteikumi par rēķinu piesūtīšanu. Lai gan kopumā uzskata, ka noteikumi par rēķinu piesūtīšanu ir noteikumi, kas piemērojami dalībvalstī, kurā maksājams nodoklis, tas nav skaidri noformulēts.

Tas uzņēmumiem rada zināmas grūtības. Nodokļa maksātājam, kas veic piegādi, par kuru maksājams nodoklis citā dalībvalstī, būtu jāievēro nosacījumi attiecībā uz rēķinu piesūtīšanu attiecīgajā dalībvalstī, un šie noteikumi var atšķirties no tās dalībvalsts noteikumiem, kurā nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību.

Priekšlikuma mērķis ir atrisināt šo problēmu, izveidojot saskaņotu noteikumu kopumu attiecībā uz uzņēmumu savstarpējiem (B2B) rēķiniem, lai nodokļa maksātājam, kas izsniedz rēķinu dalībvalstī, kurā tas identificēts PVN nolūkos, būtu tiesiskā noteiktība, ka rēķins ir derīgs visā ES. Tas ļaus arī noteikumus piemērot piegādātāja dalībvalstī, papildinot tā saucamo „vienas pieturas shēmas" ideju, ļaujot uzņēmumiem pildīt savus pienākumus no dalībvalsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību.

Konkrētāk priekšlikuma mērķis ir saskaņot noteikumus attiecībā uz rēķiniem jomās, kurās pašlaik ir atšķirības, proti, piegādes, kas atbrīvotas no nodokļa, rēķinu izsniegšanas termiņi, pārskata rēķini, maksājamo summu pašaprēķins un rēķinu piesūtīšanas uzticēšana trešai personai.

Piegādēm starp uzņēmumiem un klientiem (B2C) piemērojamie noteikumi saglabāsies attiecībā uz vietu, kurā nodoklis iekasējams, tomēr tie būs labāk saskaņoti un pārredzamāki uzņēmumiem. Atļaujot dalībvalstīm izvēles iespēju pieprasīt rēķinus par *B2C* piegādēm, kam jābūt vienādi piemērojamai gan reģistrētiem, gan nereģistrētiem uzņēmumiem, bet nosakot ierobežojumus šādu iespēju attiecināt tikai uz vienkāršotiem rēķiniem, ar priekšlikumu cenšas līdzsvarot dalībvalstu vajadzības kontrolēt nodokļus

un nepieciešamību samazināt administratīvo slogu.

Pārredzamību uzņēmumiem iespējams panākt, pieprasot dalībvalstīm nodrošināt, lai informācija par *B2C* piegāžu rēķinu piesūtīšanas noteikumiem būtu pieejama tīmekļa vietnē. Patiesībā Komisijas priekšlikums (COM(2004) 728, galīgā redakcija – Regulas (EK) Nr. 1798/2003 34f. pants) – jau paredz šādu prasību „vienas pieturas shēmā", tādējādi pieņemtajā „vienas pieturas mini shēmā" būs paredzētas līdzīgas saistības.

Rēķina saturs

PVN iekasēšanas nolūkā parasti prasa izsniegt rēķinu, lai apliecinātu Valsts kasē iemaksājamā PVN summu un ļautu pircējam vai pakalpojumu saņēmējam izmantot tiesības veikt atskaitījumu. Rēķina nozīme gadījumos, kad iespējams izmantot tiesības veikt atskaitījumu, nepārprotami ir lielāka nekā gadījumos, kad piegādātājam tikai jāmaksā PVN.

Ņemot to vērā, priekšlikuma mērķis ir izveidot divpakāpju sistēmu rēķinu piesūtīšanā. Pirmkārt, pastāv detalizēts PVN rēķins, kas ir obligāts rēķins, kurā norādīta plaša informācija par *B2B* piegādēm, ja ir ticams, ka pircējs vai pakalpojumu saņēmējs izmantos tiesības veikt atskaitījumu, un piegādātājam ir tiesības veikt atskatījumu iepriekšējā posmā jeb veicot pārrobežu piegādi. Otrkārt, pastāv iespēja vai atsevišķos gadījumos – prasība izsniegt vienkāršotu rēķinu.

Detalizēts PVN rēķins

Attiecībā uz detalizētu PVN rēķinu lielā mērā saglabātas spēkā esošās PVN direktīvas 226. panta prasības. Ievērojamas izmaiņas nav veiktas.

Pirmā izmaiņa skar prasību par to, ka piegādātājam rēķinā jāuzrāda pircēja vai pakalpojumu saņēmēja PVN identifikācijas numurs. Tas nodrošinās nodokļu iestādēm lielāku pārliecību, ka rēķinā norādītais pircēja vai pakalpojumu saņēmēja PVN maksātāja numurs atbilst numuram, ar kādu tiek izmantotas tiesības veikt atskaitījumu. Tādējādi arī tiks novērstas atšķirības starp iekšzemes rēķiniem un rēķiniem, kas saistīti ar piegādi pircējam vai pakalpojumu saņēmējam citā dalībvalstī. Turklāt tas palīdzēs arī nepārprotami identificēt pircēju vai pakalpojumu saņēmēju, kad, kā tiek cerēts, rēķinu piesūtīšana elektroniski kļūs plašāk izplatīta.

Otrā izmaiņa ir tā, ka preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas datums tiek aizstāts ar datumu, kurā nodoklis kļūst iekasējams. Tādējādi pircējs vai pakalpojumu saņēmējs zina, kurā periodā tas var izmantot savas tiesības veikt atskaitījumu.

Trešā izmaiņa saistīta ar piegādēm, kurām nodokļa maksātājs veic nodokļa pašaprēķinu. Šādā gadījumā piegādātājs, kam nav jāmaksā PVN, var detalizētā rēķinā neuzrādīt PVN likmi un maksājamo PVN summu, ja piegāde notiek citā dalībvalstī. Daudzos gadījumos, kad pircējs vai pakalpojumu saņēmējs atrodas citā dalībvalstī, piegādātājam var būt grūtības zināt PVN likmi.

Vienkāršots PVN rēķins

Dalībvalstīm ir iespēja pieprasīt, lai nodokļa maksātājs B2C piegāžu gadījumā izsniedz rēķinu. Tomēr, tā kā šādos gadījumos PVN atskaitījumi parasti nav paredzami, var

pieprasīt vienkāršotu rēķinu.

Veicot *B2B* piegādes, uzņēmumam ir iespēja izsniegt vienkāršotu rēķinu kredītnotām un iekšzemes piegādēm, kas atbrīvotas no nodokļa un kas nenodrošina piegādātājam tiesības veikt atskaitījumu iepriekšējā posmā. Tāpat arī, ja rēķina summa nepārsniedz EUR 200, vajadzīgs tikai vienkāršots rēķins. Tā kā iespējami atskaitāmā PVN summa ir neliela, attiecīgais risks dalībvalstu budžetiem arī ir neliels. Jebkurā gadījumā vairākums dalībvalstu jau ir apspriedušās ar PVN komiteju, lai nelielām summām izmantotu vienkāršotus rēķinus.

Informācija, ko jāuzrāda vienkāršotā rēķinā, pašlaik uzskaitīta PVN direktīvas 238. pantā. Vienīgais papildinājums ir prasība ietvert piegādāto preču vai pakalpojumu veida vērtību.

Rēķinu piesūtīšana elektroniski

Tā kā dalībvalstīm bija pieejamas dažādas iespējas, dalībvalstis ir atšķirīgi īstenojušas noteikumus attiecībā uz rēķinu piesūtīšanu elektroniski. Tādējādi izveidots nesaskaņotu noteikumu kopums e-rēķinu piesūtīšanai, ko uzņēmumiem bijis grūti ievērot, jo īpaši sūtot pārrobežu rēķinus elektroniski.

Priekšlikuma mērķis ir atcelt PVN direktīvā noteiktos juridiskos šķēršļus rēķinu piesūtīšanai elektroniski, nosakot, ka par līdzvērtīgiem jāuzskata gan elektroniski, gan papīra formātā nosūtīti rēķini. Tādējādi atsauce uz to, ka e-rēķinam vajadzīgs iepriekšējs elektroniskais paraksts vai elektroniskā datu apmaiņa (EDI), tiek atcelta.

Vienlaikus ir svarīgi, lai labākā prakse attīstītos tā, ka standarti, uzņēmumu prasības un visas juridiskās prasības tiktu tuvinātas, panākot vienotu pieeju. Šajā ziņā PVN direktīva var tikai palīdzēt novērst pašreizējos šķēršļus, kas pastāv PVN tiesību aktos, un šajā jomā noderēs ekspertu grupas e-rēķinu jautājumos paveiktais darbs.

Rēķinu glabāšana

Ar priekšlikumu nosaka kopīgu termiņu rēķinu glabāšanai visā ES – 6 gadi. Tas ļauj dalībvalstīm vienoti apmainīties ar rēķiniem un kopumā atbilst pašreizējiem dalībvalstīs spēkā esošajiem glabāšanas termiņiem.

Šajā priekšlikumā ietverta skaidra definīcija par to, kas ir dalībvalsts, kurā šie noteikumi ir piemērojami. Attiecībā uz piegādātāju piemērojamie noteikumi ir tās dalībvalsts noteikumi, kurā piegādātājs, kas veic piegādi, ir reģistrēts kā PVN maksātājs. Attiecībā uz pircēju vai pakalpojumu saņēmēju piemērojamie noteikumi ir tās dalībvalsts noteikumi, kura ir pircēja vai pakalpojumu saņēmēja piederības dalībvalsts.

Svarīgi ir arī tas, ka uzņēmumi drīkstēs glabāšanas nolūkā pārveidot papīra rēķinus elektroniskā formātā.

Juridiskais pamats

EK līguma 93. pants.

Subsidiaritātes princips

Priekšlikums ir Kopienas ekskluzīvā kompetencē. Tāpēc subsidiaritātes principu nepiemēro.

Proporcionalitātes princips

Priekšlikums ir saskaņā ar proporcionalitātes principu šādu iemeslu dēļ.

Direktīva izvēlēta kā vispiemērotākais un vienkāršākais pasākums, tā kā spēkā esošie noteikumi, kuri jāvienkāršo, jāmodernizē un jāsaskaņo, ir noteikti direktīvā.

Pasākumu mērķis ir mazināt uzņēmumu slogu, palīdzēt MVU un atvieglot rēķinu piesūtīšanu elektroniski, tādējādi minētajiem pasākumiem vajadzētu kopumā pozitīvi ietekmēt uzņēmējus, vienlaikus nodrošinot dalībvalstīm pietiekamus līdzekļus funkcionāli un finansiāli efektīvai nodokļu pārbaudei.

Juridisko instrumentu izvēle

Ierosinātais juridiskais instruments: direktīva.

Citi instrumenti nebūtu piemēroti šādu iemeslu dēļ.

Grozītais tiesību akts ir direktīva, tāpēc neviens cits tiesību akts nebūtu piemērots.

IETEKME UZ BUDŽETU

Priekšlikums neietekmē Kopienas budžetu.

PAPILDU INFORMĀCIJA

Vienkāršošana

Priekšlikuma mērķis ir vienkāršot tiesību aktus un administratīvās procedūras valsts iestādēm (ES un dalībvalstīs), kā arī privātpersonām.

Priekšlikuma mērķis ir novērst tiesiskos šķēršļus attiecībā uz PVN rēķiniem iekšējā tirgū. Šis priekšlikums papildina vienkāršošanas stratēģiju, ko Komisija izveidoja 2005. gada oktobrī (COM(2005)535), lai veicinātu uzņēmumu konkurētspēju. Vienkāršotie pasākumi lielā mērā ietver rēķinu izsniegšanu, izmantojot visā ES piemērojamu saskaņotu noteikumu kopumu, vienkāršotus rēķinus *B2C* piegāžu gadījumā, e-rēķinu un papīra rēķinu uzskatīšanu par līdzvērtīgiem, vienotu rēķinu glabāšanas termiņu ES, kā arī tiks atcelta iespēja dalībvalstīm noteikt nosacījumus pašaprēķina ceļā noteiktu summu rēķiniem.

Izmantojot priekšlikumā ierosinātos pasākumus, uzlabos datu kvalitāti, ar kuriem apmainās dalībvalstis saistībā ar Kopienas iekšējām preču piegādēm.

Saskaņoti noteikumi ES līmenī sniedz uzņēmumiem tiesisko noteiktību, ka rēķins, kas atbilst noteikumiem vienā dalībvalstī, atbilst noteikumiem visās dalībvalstīs. Pašlaik uzņēmumiem var būt jāievēro līdz pat 27 atšķirīgi noteikumi rēķinu piesūtīšanas jomā.

Atbilstības tabula

Dalībvalstīm jāpaziņo Komisijai savi valsts noteikumi, kuros transponē direktīvu, kā arī jānosūta atbilstības tabula starp minētajiem noteikumiem un šo direktīvu.

2009/0009 (CNS)

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA,

ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu attiecībā uz rēķinu piesūtīšanas noteikumiem

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 93. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu[1],

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu[2],

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu[3],

tā kā:

(1) Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvā 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu[4] paredzēti noteikumi attiecībā uz pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk „PVN") rēķiniem, lai nodrošinātu iekšējā tirgus pienācīgu darbību. Saskaņā ar minētās direktīvas 237. pantu Komisija ir iesniegusi ziņojumu, kurā, ņemot vērā tehnoloģijas pārmaiņas, norādītas konkrētas grūtības saistībā ar rēķinu piesūtīšanu elektroniski, kā arī noteiktas citas konkrētas jomas, kurās PVN noteikumi būtu jāvienkāršo, lai uzlabotu iekšējā tirgus darbību.

(2) Tā kā uzskaitei jābūt pietiekamai, lai dalībvalstis varētu kontrolēt preces, kas uz laiku tiek pārvietotas no vienas dalībvalsts uz otru, būtu skaidri jānosaka, ka uzskaitē jāiekļauj informācija par to preču novērtējumu, kas uz laiku tiek pārvietotas starp dalībvalstīm. Arī preču nosūtīšana novērtēšanai uz citu dalībvalsti nebūtu uzskatāma par preču piegādi PVN maksāšanas nolūkā.

(3) Būtu jāvienkāršo noteikumi attiecībā uz PVN iekasējamību par Kopienas iekšējām preču piegādēm, lai nodrošinātu kopsavilkuma paziņojumos sniegtās informācijas vienveidību un savlaicīgu informācijas apmaiņu, izmantojot šos paziņojumus. Direktīvas 2006/112/EK 67. panta 2. punktā paredzētā atkāpe, pamatojoties uz kuru rēķins var radīt nodokļa iekasējamību, būtu jāatceļ — tikai piegādes laiks drīkstētu radīt PVN iekasējamību. Turklāt nodoklim par pastāvīgām preču piegādēm no vienas dalībvalsts uz otru laikposmā, kas pārsniedz vienu kalendāro mēnesi, vajadzētu kļūt

---

1 OV C, , . lpp.
2 OV C, , . lpp.
3 OV C, , . lpp.
4 OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.

iekasējamam katra kalendārā mēneša beigās. Līdzīgi būtu jāmaina noteikumi, kas attiecas uz PVN iekasējamību par Kopienas iekšējām iegādēm.

(4) Lai palīdzētu maziem un vidējiem uzņēmumiem, kam ir grūtības samaksāt PVN kompetentajai iestādei, pirms tie saņēmuši maksājumu no pircējiem vai pakalpojumu saņēmējiem, būtu jādod iespēja dalībvalstīm atļaut iegrāmatot PVN, izmantojot naudas līdzekļu uzskaites shēmu, kas ļauj piegādātājam samaksāt PVN kompetentajai iestādei, kad tas ir saņēmis maksājumu par piegādi, un kas nosaka piegādātāja tiesības veikt atskaitījumu, samaksājot par piegādi. Tādējādi dalībvalstis varētu ieviest fakultatīvu naudas līdzekļu uzskaites shēmu, kam nav negatīvas ietekmes uz PVN ieņēmumu naudas plūsmu.

(5) Derīgs rēķins, kas izsniegts saskaņā ar Direktīvu 2006/112/EK, ir svarīgs PVN kontroles dokuments, jo īpaši attiecībā uz tiesībām veikt atskaitījumu. Tas attiecas uz visiem darījumiem neatkarīgi no personas, kurai ir pienākums maksāt nodokli. Tāpēc būtu jāparedz noteikumi, kas dod dalībvalstīm tiesības visos gadījumos, kad ir tiesības veikt atskaitījumu, pieprasīt derīgu PVN rēķinu.

(6) Lai nodrošinātu tiesisko noteiktību uzņēmumiem attiecībā uz tiem noteiktajiem rēķinu piesūtīšanas pienākumiem, būtu skaidri jānosaka dalībvalsts, kurā piemērojami rēķinu piesūtīšanas noteikumi. Būtu jāpiemēro noteikumi, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā nodokļa maksātājs, kas veic piegādi, identificēts PVN nolūkos vai ir kā citādi reģistrēts.

(7) Lai vēl vairāk samazinātu uzņēmumu slogu, vienkāršotu rēķinu pielietojums būtu jāpaplašina, aptverot jomas, kurās nodokļu risks ir minimāls, piemēram, kredītnotas, nelielas vērtības piegādes un noteiktas piegādes, kas atbrīvotas no nodokļa.

(8) Ņemot vērā dalībvalstu atšķirīgos rēķinu piesūtīšanas noteikumus attiecībā uz piegādēm personām, kas nav nodokļa maksātājas, un vajadzību saglabāt krāpšanas kontroles pasākumus, būtu jāsaglabā iespēja, kas nosaka, ka nodokļa maksātājiem jāizsniedz rēķins personām, kas nav nodokļa maksātājas. Tomēr, lai līdzsvarotu šo prasību ar vajadzību samazināt uzņēmumu slogu, būtu jāpieprasa tikai vienkāršots rēķins, kurā iekļauts informācijas minimums.

(9) Lai saskaņotu rēķinu piesūtīšanas noteikumus attiecībā uz nodokļa maksātājiem vai juridiskām personām, kas nav nodokļa maksātājas, uzlabojot iekšējā tirgus darbību, būtu jāatceļ dalībvalstīm pieejamās attiecīgās izvēles iespējas vai tās jāaizstāj ar saskaņotiem noteikumiem. Tas būtu jādara attiecībā uz piegādēm, kas atbrīvotas no nodokļa, rēķina izsniegšanas termiņu, pārskata rēķiniem, maksājamo summu pašaprēķinu un rēķinu piesūtīšanas uzticēšanu trešām personām ārpus Kopienas.

(10) Būtu jāveic grozījumi prasībās attiecībā uz rēķinos sniedzamo informāciju, lai nodrošinātu labāku nodokļa kontroli, lai pārrobežu un iekšzemes piegādes uzskatītu par līdzvērtīgām un veicinātu rēķinu piesūtīšanu elektroniski.

(11) Tā kā izmantojot rēķinu piesūtīšanu elektroniski, uzņēmumi var samazināt izmaksas un paaugstināt konkurētspēju, ir svarīgi, lai rēķini papīra formātā un elektroniski rēķini tiktu uzskatīti par vienlīdzīgiem. Tehnoloģiski neitrālu pieeju iespējams panākt, tikai nodrošinot, ka satura, izsniegšanas vai glabāšanas ziņā par līdzvērtīgiem uzskata rēķinus papīra formātā un elektroniskos rēķinus.

(12) Tā kā dalībvalstu atšķirīgie noteikumi attiecībā uz rēķinu glabāšanas termiņu, to glabāšanas līdzekli un vietu rada ievērojamu slogu uzņēmumiem, būtu jānosaka kopīgs glabāšanas termiņš un būtu jādod iespēja glabāt rēķinus elektroniskā formātā un ārpus dalībvalsts, kurā nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību, ja bez liekas kavēšanās var nodrošināt šo rēķinu pieejamību. Būtu jānodrošina arī, lai rēķinu glabāšanai tiktu piemēroti noteikumi, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību.

(13) Būtu jāprecizē noteikumi par rēķinu pieejamību kompetentai iestādei kontroles nolūkā, lai gadījumos, kad nodokļa maksātājs glabā izsniegtos vai saņemtos rēķinus tiešsaistes režīmā, dalībvalstij, kurā maksājams nodoklis, būtu pieejami šie rēķini.

(14) Tā kā veicamo vienkāršošanas, modernizācijas un saskaņošanas pasākumu mērķus PVN rēķinu piesūtīšanas noteikumu jomā dalībvalstis nevar pietiekamā mērā sasniegt pašas, un tāpēc tos iespējams labāk sasniegt Kopienas mērogā, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.

(15) Tādēļ Direktīva 2006/112/EK būtu attiecīgi jāgroza,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvas 2006/112/EK grozījumi

Direktīvā 2006/112/EK izdara šādus grozījumus.

(1) Direktīvas 17. panta 2. punkta f) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

„f) pakalpojuma sniegšanu nodokļa maksātājam, kas saistīta ar attiecīgo preču novērtēšanu vai apstrādi, kura faktiski veikta preču nosūtīšanas vai transportēšanas galamērķa dalībvalsts teritorijā, ja preces pēc novērtēšanas vai apstrādes minētajam nodokļa maksātājam sūta atpakaļ uz dalībvalsti, no kuras tās sākotnēji nosūtītas vai transportētas;”

(2) Direktīvas 64. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

„2. Pastāvīgas preču piegādes laika posmā, kas pārsniedz vienu kalendāro mēnesi, kuras tiek nosūtītas vai transportētas uz dalībvalsti, kas nav preču nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalsts, un kuras atbrīvotas no PVN, vai attiecīgās piegādes, kuras nodokļa maksātājs pārsūta uz citu dalībvalsti bez PVN nomaksas savas saimnieciskās darbības vajadzībām, saskaņā ar 138. panta noteikumiem uzskatāmas par veiktām katra kalendārā mēneša beigās līdz laikam, kad piegādes ir pilnībā pabeigtas.

Pakalpojumi, par kuriem pakalpojumu saņēmējam saskaņā ar 196. pantu jāmaksā PVN un ko sniedz pastāvīgi laika posmā, kas pārsniedz vienu gadu, un par kuriem šajā periodā netiek sniegti kontu pārskati vai veikti maksājumi, uzskatāmi par

sniegtiem katra kalendārā mēneša beigās līdz laikam, kad pakalpojumu sniegšana ir pilnībā pabeigta.

Dalībvalstis var noteikt, ka atsevišķos gadījumos, kas nav pirmajā un otrajā daļā minētie gadījumi, pastāvīga preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana kādā laika posmā uzskatāma par pabeigtu vismaz ik pēc gada."

(3) Direktīvas 66. panta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

„c) ja rēķins nav izsniegts vai ir izsniegts ar nokavēšanos – ne vēlāk kā nākamā mēneša 15. datumā pēc mēneša, kurā iestājies nodokļa iekasējamības gadījums."

(4) Direktīvas 67. pantu svītro.

(5) Direktīvas VI sadaļas 2. nodaļā tiek iekļauts šāds 67.a pants:

„67.a pants

Direktīvas 64. panta 1. punktu, 64. panta 2. punkta trešo daļu, 65. pantu un 66. pantu nepiemēro, ja saskaņā ar 138. pantā paredzētajiem nosacījumiem preces, ko nosūta vai transportē uz dalībvalsti, kura nav nosūtīšanas vai transportēšanas sākumpunkta dalībvalsts, ir atbrīvotas no PVN, vai arī preces uz citu dalībvalsti pārvieto nodokļa maksātājs savas saimnieciskās darbības vajadzībām un tās ir atbrīvotas no PVN."

(6) Direktīvas 68. panta otro daļu aizstāj ar šādu:

„Uzskata, ka preču iegāde Kopienas teritorijā ir faktiski veikta un PVN kļūst iekasējams tad, kad līdzīgu preču piegādi veic attiecīgās dalībvalsts teritorijā."

(7) Direktīvas 69. pantu svītro.

(8) Tiek pievienots šāds 167.a pants:

„167.a pants

1. Ja atskaitāmais nodoklis kļūst iekasējams, saņemot maksājumu, dalībvalstis var noteikt, ka atskaitīšanas tiesības rodas, piegādājot preces vai sniedzot pakalpojumus, vai brīdī, kad izsniedz rēķinu.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka saskaņā ar izvēles shēmu nodokļa maksātājam jāatliek atskaitīšanas tiesības izmantošana līdz brīdim, kad PVN ir samaksāts piegādātājam, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) nodokļa maksātājs iegrāmato PVN par veiktajām piegādēm tikai tad, kad tas ir faktiski saņēmis maksājumus no pircējiem vai pakalpojumu saņēmējiem;

b) nodokļa maksātāja gada apgrozījums nepārsniedz EUR 2 000 000.

Dalībvalstis informē PVN komiteju par valsts likumdošanas pasākumiem, ko tās pieņēmušas saskaņā ar pirmo daļu."

(9) Direktīvas 178. pantu groza šādi.

(a) panta a) punktu aizstāj ar šādu:

„a) 168. panta a) punktā paredzētajai atskaitīšanai attiecībā uz preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu – jāsaglabā rēķins, kas sagatavots saskaņā ar XI sadaļas 3. nodaļas 3.-6. iedaļas noteikumiem;”

(b) panta c) punktu aizstāj ar šādu:

„c) 168. panta c) punktā paredzētajai atskaitīšanai attiecībā uz preču iegādi Kopienas teritorijā – 250. pantā paredzētajā PVN deklarācijā jānorāda visa vajadzīgā informācija, lai noteiktu PVN summu, kas jāmaksā par nodokļa maksātāja veikto Kopienas iekšējo preču iegādi, un jāsaglabā rēķins, kas sagatavots saskaņā ar XI Sadaļas 3. nodaļas 3., 4. un 5. iedaļas noteikumiem;”

(c) panta f) punktu aizstāj ar šādu:

„f) ja nodokļa maksātājam ir jāmaksā PVN kā pakalpojumu saņēmējam vai pircējam, piemērojot 194. līdz 197. pantu un 199. pantu, jāsaglabā rēķins, kas sagatavots saskaņā ar XI sadaļas 3. nodaļas 3.–6. iedaļas noteikumiem un jāievēro katras dalībvalsts noteiktās formalitātes.”

(10) Direktīvas 180. pantu aizstāj ar šādu:

„180. pants

Dalībvalstis nodokļa maksātājam var ļaut veikt atskaitīšanu, kuru tas nav veicis saskaņā ar 178. un 179. pantu.

Dalībvalstis paredz nosacījumus un noteikumus, saskaņā ar kuriem tiek dota šāda atļauja.”

(11) Direktīvas 181. un 182. pantu svītro.

(12) Direktīvas 197. panta 1. punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

„c) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību pircēja dalībvalstī, ir sagatavojis rēķinu saskaņā ar 3. nodaļas 3., 4. un 5. iedaļas noteikumiem.”

(13) Tiek pievienots šāds 218.a pants:

„218.a pants

Dalībvalstis nedrīkst nodokļa maksātājiem noteikt pienākumus vai formalitātes, kas nav paredzētas šajā nodaļā un 4. nodaļā, saistībā ar rēķinu izsniegšanu vai glabāšanu neatkarīgi no tā, vai rēķinus nosūta vai dara pieejamus elektroniski vai papīra formātā.”

(14) Direktīvas XI sadaļas 3. nodaļas 3. iedaļā iekļauj šādu 219.a pantu:

„219a. pants

1. Rēķina izsniegšanā piemēro noteikumus, kas ir spēkā dalībvalstī, kura piešķīrusi attiecīgajam nodokļa maksātājam PVN identifikācijas numuru, ar kuru tas ir veicis attiecīgo piegādi.

Ja šāds numurs nav piešķirts, piemēro noteikumus, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā piegādātājs reģistrējis uzņēmumu vai tam ir pastāvīga iestāde, no kuras tiek veikta piegāde, vai arī, ja šādas uzņēmējdarbības veikšanas vietas vai pastāvīgas iestādes nav, – dalībvalstī, kurā ir tā pastāvīgā adrese vai dzīvesvieta, vai arī tam jāreģistrējas PVN maksāšanas nolūkā.

2. Ja pircējs vai pakalpojumu saņēmējs reģistrēts dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, no kuras veikta piegāde, un saņēmējam jāmaksā PVN, rēķina izsniegšanā piemēro noteikumus, kas ir spēkā dalībvalstī, kura piešķīra PVN identifikācijas numuru, ar kuru saņēmējs saņēma preču piegādi vai pakalpojumus."

(15) Direktīvas 220. pantu groza šādi:

(a) panta 2. punktu svītro;

(b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

„4) jebkuriem maksājumiem, ko viņš saņēmis, pirms ir veikta vai pabeigta kāda no 1. punktā minētajām preču piegādēm;"

(16) Tiek pievienots šāds 220.a pants:

„220.a pants

Dalībvalstis atļauj nodokļa maksātājam izsniegt vienkāršotu rēķinu šādos gadījumos:

a) ja preču piegādes vai sniedzamo pakalpojumu summa, kam uzliekams nodoklis, nepārsniedz EUR 200;

b) ja izsniegtais rēķins ir dokuments vai paziņojums, ko uzskata par rēķinu saskaņā ar 219. pantu;

c) ja preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana ir atbrīvota no nodokļa bez tiesībām atskaitīt iepriekšējā posmā samaksāto PVN un nodokļa maksātājs, kam jānodrošina rēķina izsniegšana, ir identificēts PVN nolūkos tajā pašā dalībvalstī, kas ir nodokļa uzlikšanas vieta.

Pirmās daļas c) punktu nepiemēro, ja attiecīgo preču piegādes ir atbrīvotas no nodokļa arī saskaņā ar 138. pantu."

(17) Direktīvas 221., 222. un 223. pantu aizstāj ar šādiem:

„221. pants

Dalībvalstis var noteikt nodokļa maksātājiem pienākumu izsniegt vienkāršotu rēķinu par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, kas nav 220. pantā minētās piegādes, ja preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana veikta to teritorijā.

222. pants

Rēķins ir jāizsniedz ne vēlāk kā tā mēneša 15. datumā, kas seko pēc mēneša, kurā iestājies nodokļa iekasējamības gadījums.

223. pants

Dalībvalstis atļauj nodokļa maksātājam izsniegt pārskata rēķinu par vairākām atsevišķām preču piegādēm vai sniegtajiem pakalpojumiem, ja PVN par šādā pārskata rēķinā minētajām piegādēm un pakalpojumiem ir kļuvis iekasējams tajā pašā kalendārajā mēnesī.”

(18) Direktīvas 224. un 225. pantu svītro.

(19) Direktīvas 226. pantu groza šādi:

(a) panta 4) punktu aizstāj ar šādu:

„4) pircēja vai pakalpojumu saņēmēja PVN identifikācijas numurs, kas paredzēts 214. pantā;”

(b) panta 7) punktu aizstāj ar šādu:

„7) datums, kurā PVN kļūst iekasējams, ja šis datums atšķiras no rēķina izsniegšanas datuma vai arī ja datums, kurā PVN kļūst iekasējams, nav zināms, – atsauce uz attiecīgo iekasējamības gadījumu;”

(c) tiek pievienots šāds 7.a) punkts:

„7.a) ja PVN kļūst iekasējams, saņemot maksājumu, – datums, kurā piegādātas preces vai pakalpojumi, ja piegādes datums ir pirms maksājuma datuma;”

(d) tiek pievienots šāds 10.a) punkts:

„10.a) ja rēķinu izsniedz nevis piegādātājs, bet gan pircējs vai pakalpojumu saņēmējs, – atsauce „pašaprēķināts”;”

(e) panta 11) punktu aizstāj ar šādu:

„11) ja pastāv atbrīvojums – apzīmējums „EX”;”

(f) tiek pievienots šāds 11.a) punkts:

„11.a) ja pircējam vai pakalpojumu saņēmējam jāmaksā PVN, – apzīmējums „RC”;”

(g) panta 13) punktu aizstāj ar šādu:

„13) gadījumā, kad piemēro peļņas daļas režīmu ceļojumu aģentūrām, – atsauce uz 306. pantu;”

(h) panta 14) punktu aizstāj ar šādu:

„14) ja piemēro kādu no īpašajiem režīmiem, kas piemērojami lietotām precēm, mākslas darbiem, kolekciju priekšmetiem un senlietām, – atsauce attiecīgi uz 313., 326. vai 323. pantu;”.

(20) Tiek pievienots šāds 226.a un 226.b pants:

„226.a pants

Ja rēķinu izsniedz nodokļa maksātājs, kas veic piegādi vai sniedz pakalpojumus saņēmējam, kuram jāmaksā PVN, nodokļa maksātājs var rēķinā neiekļaut 226. panta 8), 9) un 10) punktā minēto informāciju, bet, atsaucoties uz piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu daudzumu vai apjomu un to raksturu, norādīt šo preču vai pakalpojumu vērtību.

226.b pants

Vienkāršotos rēķinos, kas izsniegti saskaņā ar 220.a un 221. pantu, jānorāda tikai šāda informācija:

a) rēķina izsniegšanas datums;

b) nodokļa maksātājs, kas veic piegādi;

c) piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu veids un to vērtība;

d) maksājamā vai kreditējamā PVN summa, vai arī tās aprēķinam vajadzīgā informācija.”

(21) Direktīvas 227. un 228. pantu svītro.

(22) Direktīvas 230. pantu aizstāj ar šādu:

„230. pants

Rēķinā norādītās summas var izteikt jebkurā valūtā, ja vien maksājamā vai kreditējamā PVN summa ir izteikta tās dalībvalsts valūtā, kurā piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi, izmantojot Eiropas Centrālās bankas publicēto valūtas kursu dienā, kurā nodoklis kļūst iekasējams, vai arī, ja kurss šajā dienā netiek publicēts, – iepriekšējās publikācijas dienas kursu.”

(23) Direktīvas 231. pantu svītro.

(24) Direktīvas 232. pantu groza šādi:

„232. pants

Rēķinus, kas izsniegti, piemērojot 2. iedaļas noteikumus, var nosūtīt vai nu papīra formātā, vai arī nosūtīt vai darīt pieejamus elektroniski.”

(25) Direktīvas 233., 234., 235. un 237. pantu svītro.

(26) Direktīvas 238. pantu groza šādi.

(a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

„1. Pēc apspriešanās ar PVN komiteju dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, ko tās paredz, var noteikt, ka turpmāk norādītajos gadījumos rēķinos par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu to teritorijā jāiekļauj tikai 226.b pantā noteiktā informācija:

a) ja rēķina summa pārsniedz EUR 200, bet nepārsniedz EUR 400;

b) ja attiecīgajā uzņēmējdarbības sektorā esošas īpašas tirdzniecības vai administratīvās prakses dēļ vai šo rēķinu izsniegšanas tehnisko apstākļu dēļ 226. pantā paredzētos pienākumus ir īpaši grūti ievērot.”

(b) panta 2. punktu svītro;

(c) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

„3. Šā panta 1. punktā paredzēto vienkāršošanu nepiemēro, ja rēķini jāizsniedz saskaņā ar 220. panta 3) punktu vai ja piegādi vai pakalpojumu, kam uzliekams nodoklis, veic nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā maksājams PVN, un persona, kurai ir pienākums maksāt PVN, ir persona, kurai piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi.”

(27) Direktīvas 239. un 240. pantu svītro.

(28) Direktīvas 243. pantu aizstāj ar šādu:

„243. pants

1. Ikviens nodokļa maksātājs veido to preču reģistru, kuras viņš nosūtījis vai transportējis vai kuras ir nosūtītas vai transportētas viņa vārdā, ar galamērķi ārpus dalībvalsts teritorijas, bet Kopienas iekšienē, lai veiktu tādus darījumus, kas ietver šo preču vērtēšanu, darbu ar tām vai to īslaicīgu izmantošanu, kā minēts 17. panta 2. punkta f), g) un h) apakšpunktā.

2. Ikviens nodokļa maksātājs veic pietiekami sīku uzskaiti, lai būtu iespējams identificēt preces, kuras viņam no citas dalībvalsts nosūtījis nodokļa maksātājs, kas šajā citā dalībvalstī identificēts PVN nolūkā, vai cita persona viņa vārdā, un kuras izmanto tādai pakalpojumu sniegšanai, kas ietver šo preču vērtēšanu vai apstrādi.”

(29) Direktīvas 244. pantu aizstāj ar šādu:

„244. pants

Katrs nodokļa maksātājs nodrošina, ka tiek glabātas kopijas rēķiniem, ko izsniedzis viņš pats, pircējs vai pakalpojumu saņēmējs, vai trešā persona nodokļa maksātāja vārdā un interesēs.

Visi nodokļa maksātāji, kas saņem rēķinus, nodrošina rēķina glabāšanu.

Rēķinu glabāšanai piemēro noteikumus, kas ir spēkā dalībvalstī, kurā nodokļa maksātājs reģistrējis uzņēmumu vai tam ir pastāvīga iestāde, no kuras tiek veikta piegāde vai kam tiek veikta piegāde, vai – ja šādas uzņēmējdarbības veikšanas vietas vai pastāvīgas iestādes nav – dalībvalstī, kurā ir tā pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta, vai arī tam jāreģistrējas PVN maksāšanas nolūkā."

(30) Direktīvas 245. panta 2) punkta otro daļu svītro.

(31) Direktīvas 246. panta otro daļu svītro.

(32) Direktīvas 247. pantu aizstāj ar šādu:

„247. pants

Nodokļa maksātājs nodrošina rēķinu glabāšanu sešus gadus."

(33) Direktīvas 248. pantu svītro.

(34) Direktīvas XI sadaļas 4. nodaļas 3. iedaļā tiek iekļauts šāds 248.a pants:

„248.a pants

Kontroles nolūkā dalībvalstis, kurās maksājams nodoklis, var pieprasīt, lai noteikti rēķini tiktu pārtulkoti to oficiālajās valodās."

(35) Direktīvas 249. pantu aizstāj ar šādu:

„249. pants

Ja nodokļa maksātājs rēķinus, ko tas izsniedz vai saņem, glabā elektroniski, garantējot tiešsaistes piekļuvi attiecīgajiem datiem, kompetentajām iestādēm dalībvalstī, kurā tas veic uzņēmējdarbību, un, ja PVN maksājams citā dalībvalstī, – šīs dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir tiesības piekļūt šādiem rēķiniem, lejupielādēt un izmantot tos kontroles nolūkā."

(36) Direktīvas 272. panta 1. punkta otro daļu aizstāj ar šādu:

„Dalībvalstis nedrīkst šā punkta pirmās daļas b) apakšpunktā minētos nodokļa maksātājus atbrīvot no rēķinu izsniegšanas pienākumiem, kas paredzēti 3. nodaļas 3.–6. iedaļā un 4. nodaļas 3. iedaļā."

2. pants

Transponēšana

1. Vēlākais līdz 2012. gada 31. decembrim dalībvalstis pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu atbilstību šai direktīvai. Dalībvalstis nekavējoties dara zināmu Komisijai šādu noteikumu tekstu kopā ar atbilstības tabulu, kur norādīta atbilstība starp minētajiem noteikumiem un šo direktīvu.

   Tās piemēro minētos noteikumus no 2013. gada 1. janvāra.

   Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai valsts tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs